

Leni Saris

Wees mijn gast, speelman

 Uitgeverij Oorsprong

Hoofdstuk 1

Xenia Cornet was niet altijd gelukkig geweest met haar ongewone naam. Vooral omdat ze er op school vaak mee werd geplaagd en haar naam op de meest wonderlijke en weinig elegante wijzen werd verhaspeld, zoals met veel namen het geval is. Het kost de meeste ouders fantasie om hun spruit met een naam te bedenken die zowel mooi klinkt als niet te verminken valt; het laatste lukt zelden.

Blonde, blauwogige Xenia echter, die er niet bepaald uitzag als een kordate vechtster, was het sprekend voorbeeld van de niet erg originele uitspraak dat het uiterlijk vaak bedriegt. Xenia was opgegroeid met twee oudere broers en met ouders die op zorgvuldig geplande uren tijd voor de kinderen konden vrijmaken, maar beslist niet heel de lieve lange dag. Xenia was een uiterst zelfstandige jongere uitgave van haar nog altijd bijzonder charmante moeder. Ze was best in staat haar eigen boontjes te doppen. Bovendien was ze als dochter van een familie die een hotelketen bezat, gewend om hard te werken. Het was beslist niet het luxueuze bestaan waarvan het

glorieuze image Xenia vooral in haar Zwitserse tienerjaren had achtervolgd. Daardoor was er een moeilijk jaar geweest, waarin ze heel haar familie het liefst niet had willen zien en nog net door de broers van het station werd geplukt, waar ze juist in de trein richting Nederland had willen stappen. Met veel moeite, liefde en begrip, vooral van haar moeder, was Xenia teruggepraat naar school om het laatste jaar af te maken.

‘Jawel, ik zie het in. Het zou natuurlijk stom zijn nou weg te lopen.’ Xenia gooide met een wanhoopsgebaar haar armen in de lucht. ‘Maar ik baal goed van die school, van mijn luxueuze etiketje en de jaloezie. Ik word langzamerhand razend. Hoe flauw je dat ook mag vinden, maar om moedwillig de hele dag niets anders te horen dan sissen... ja, met al die sissende essen, hoor. Alleen omdat ik ooit heb gezegd dat de naam als Ksenia behoort te worden uitgesproken. Hadden papa en jij nou echt niets gemakkelijkers kunnen verzinnen?’

‘Je hangt al je ongenoegen aan je naam op,’ zei moeder Myrthe geduldig. ‘Je naam past zo goed in onze familie... weet je waarom?’

‘Nee, weet ik niet. Waarom?’ vroeg Xenia met een sombere blik naar haar moeder. ‘Wat

heb je daar voor een oud vod van een boek, nota bene zonder kافت en zo geel als saffraan.'

'Weet ik niet meer... gewoon gevonden, is ergens in het hotel blijven slingeren. Maar die oude boekjes zijn heerlijk uitgebreid, achter iedere naam en diverse afleidingen van zo'n naam staat een uitleg. Waar vind je dat nog? Luister, brompot. Xenia betekent: De gasten, de vreemden beschermend; de gastvrije. Ik heb dat boekje al jaren, al van vlak voor jij werd geboren. Ik vond Xenia toen zo goed bij ons passen. Wij...'

Ze zweeg verbluft, want Xenia gierde het plotseling uit. 'Vanwege de duizenden gasten in al die hotels van jullie! De gastvrije... in de ijdele hoop dat ik me in de toekomst wel beschermend op al die gasten zou willen werpen. Nou, jullie worden bedankt! Maar goed, het is in elk geval leuk te weten hoe ik aan mijn naam ben gekomen, dat troost me echt.'

Xenia had het weliswaar spottend bedoeld, maar sindsdien had ze vrede gesloten met haar naam. Ze maakte haar school af en wilde op verzoek van haar vader zelfs wel een jaartje helpen in het hotel Cornet.

'Gewoon een kantoorbaan, om wat ervaring op te doen,' waarschuwde ze. 'Ik wil niet zoals

mijn broers langs al jullie hotels gestuurd worden. Ik dank je feestelijk heel mijn leven achter al die hotels aan te hollen en geen privéleven te hebben. Daar houd ik niet van. Ik wil je alleen helpen, pa, omdat je medewerkster naar Canada is vertrokken – hoewel ik voorlopig niet weet hoe ik zo'n honderd-procent-kracht zou moeten vervangen. Dat zal voor iedereen wel huilen worden.'

Jason Bélard woonde dat gesprek bij. Hij was de vriend uit Xenia's kinderjaren, van wie iedereen dacht dat hij ooit wel eens met haar zou trouwen. De families Cornet en Bélard waren al met elkaar bevriend voordat de kinderen geboren waren. Ze hoorden bij elkaar, vonden ze allemaal. Het verdriet was destijds groot geweest toen de Cornets naar Locarno waren verhuisd. Xenia en Jason hadden jarenlang gecorrespondeerd en sinds een jaar was Jason een gewaardeerde kracht in de hotelketen Cornet. Hij was meester in de rechten, maar kon in Nederland geen geschikte baan vinden. Hij had zelfs een baantje als portier gehad, maar in Locarno kon hij als rechtskundig adviseur en directiesecretaris van de grote Stefan Cornet aan de slag. Bovendien was hij ook weer bij Xenia, zijn grote

jeugdliefde. Veel vooruitgang zat er, tot verwondering van Xenia's familie, niet in de romance. Xenia en Jason hadden nauwelijks tijd voor elkaar. Cornet was veel op reis en Jason ging haast altijd met hem mee.

Hij deed zijn werk zo goed, dat hij al gauw onmisbaar was voor De Grote Baas, zoals vooral Xenia haar vader liefdevol maar spottend noemde. Stefan Cornet mocht dan koel en zakelijk overkomen, in de handen van vrouw en dochter was hij zo kneedbaar als was volgens zijn zoons Arno en Richard, die zich hier overigens bijna nooit aan ergerden.

‘Zusj lief wil heus wel hard werken in het familiebedrijf,’ had Arno, de oudste, grinnikend gezegd. ‘En nou moet je eens kijken wat een lief en bescheiden hokje dat kantoortje van haar is.’ Er volgde een instemmend gelach van zijn jongere broer.

‘De broertjes zijn weer bezig.’ Xenia trok Jason aan zijn mouw, ze hielden een bescheiden bijeenkomst in Xenia's kantoor, waar ze heel erg trots op was. ‘Jason, wat een geluk dat jij het met me eens bent.’

‘Hij durft niet anders,’ merkte Richard op. ‘Hij zit ook al onder de plak... zoals wij allemaal.’

‘Gun haar dat succes, en je weet best dat ze gelijk heeft,’ zei Arno tegen zijn broer en vader, die juist wegliep.

‘Ja ja, het is een ware glazen tempel.’ Stefan Cornet grinnikte en keek goedkeurend naar zijn enige dochter, die niet over te halen viel om ergens aan mee te werken waar ze niet volledig achter stond.

Achter de receptie bevond zich namelijk een grote ruimte waarvan, volgens Stefan Cornet, een prachtig kantoor voor zijn dochter gemaakt kon worden. Ze kon het allemaal krijgen zoals ze het wilde hebben en dan kon eindelijk die ruimte, waar nooit een goede bestemming voor was gevonden en die als opslagruimte diende voor alles wat iedereen snel kwijt wilde, worden gebruikt.

‘Papa, ik weet dat je dolgraag van je superhok af wilt, maar wil je een gevangene van me maken? Denk je nou heus dat ik een kamer wil zonder een behoorlijk raam, waar heel de dag licht moet branden? Luxe of niet... ik peins er niet over! Hoe kom je op het ongelukkige idee? Lekker rustig? Nou, niet voor mij. Ik wil zon, licht, ruimte en mensen zien. Verzin echt maar iets anders. Heb je dit met mama besproken?’

Nee, mama wist nergens van. Ze vond het net zo'n onzinnig plan als Xenia en het draaide zowaar bijna op ruzie uit, omdat Stefan Cornet ook nog de euvele moed bezat voor te stellen dat Xenia dan maar haar eigen royale kamer of een van de andere kamers in het woongedeelte als kantoor moest gaan inrichten. Het privégedeelte van het enorme gebouw was de familie heilig en Myrthe kreeg visioenen allerlei vreemde mensen in haar eigen huis tegen te komen.

Tot heimelijke pret van de zoons en Jason schrok de grote baas zo van de gezamenlijke aanval van zijn dierbare vrouw en dochter, dat hij, die naar buiten toe heel streng en hard kon zijn, meteen terugkrabbelde. Xenia kreeg haar kantoor, aan de zijkant van de enorme hal.

De familie noemde het meteen een serre, omdat er beslist geen gebrek aan uitzicht naar alle kanten bestond. De enorme ramen gaven een schitterend uitzicht op de boulevard en de gezellige drukte maar Xenia was niet anders gewend, dus liet ze zich hierdoor niet afleiden. Aan de zijde van de hal bestond de wand ook voor het grootste deel uit glas. Niemand kon zonder Xenia's toestemming binnenlopen, de deur kon alleen van binnen uit geopend worden.

Xenia vond dat nonsens, maar haar vader wilde dat uit het oogpunt van veiligheid en discretie.

‘Als je in nood mocht verkeren, springen we dwars door de ruit heen,’ beloofde Richard tot grote hilariteit van de familie.

‘En als een vreemde mocht willen proberen jou te bereiken, dan horen we dat beslist wel en zien het ook. Ik vind trouwens dat vader je verlangen naar licht en lucht wel wat al te nadrukkelijk heeft gehonoreerd. Ik heb ook best een paar wensen... als ik een heel bescheiden auto-tje vraag, krijg ik misschien wel een Jaguar. En jij, Arno? Wees niet te bescheiden, je zusje vroeg een klein hokje met een flinke ruit en ze krijgt een glaspaleis.’

‘Als ik dacht dat je het hatelijk bedoelde, kreeg je iets naar je hoofd,’ zei Xenia. ‘Ik zal in ieder geval hard werken en mijn aquarium waard proberen te worden, hè pa?’

Ze vergezelde het met een allerliefste glimlach naar haar vader. Ze hoorde Arno, voor hij de deur uitliep, iets mompelen dat leek op: De strooppot was vanmorgen zoek...

Jason deed een duit in het zakje door zorgelijk op te merken: ‘Je mag wel voorzichtig zijn met gooien, Xenia, met al dat glas om je heen ga

je gauw door de ruiten van je aquarium.'

'Wel ja, waarom ook niet,' zei Xenia gelaten. Ze kon goed tegen plagen, ze zou geen leven hebben gehad als het anders was geweest. 'Het is heerlijk luchtig en heel licht en dat akelige hok kunnen we voortaan zonder gewetensbezwaren weer als berghok gebruiken voor alles wat we kwijt willen. Of moet ik dit hok weer dicht laten metselen? Nee? Mag ik dan nou jullie allemaal verzoeken mijn terrein te verlaten? Ik heb al zoveel nieuwsgierigen semi-nonchalant voorbij zien trekken.'

Jason bleef nog even achter. Hij zei nadenkend: 'Die halfgare Sven Holtrop staat natuurlijk om de haverklap voor je deur met allerlei domme smoesjes. Daar is die vent sterk in. Ja, jij lacht er maar om, ik vind het niet leuk.'

'Jij bent jaloers, jongetje.' Xenia knikte Jason geruststellend toe. 'Hij is een gast, hoor.'

'Een dure,' interrumpeerde Jason chagrijnig. 'Kan zich alles veroorloven en denkt dat hij het kan winnen door jou na te lopen met allerlei malle attenties. Ik vind 'm walgelijk met zijn mooie gezicht en o, zo mooie blonde haren. Die zijn beslist gepermanent... de kwal.'

'Waarom? Dat moet hij toch zelf weten.'